

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

§. III. Quomodo sumpta Bonitas prima sit formalis Amoris Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

QUARTA RATIO ex Amico est, quia quamvis directè & immediatè non semper ametur proximus propter Deum, semper tamen movetur indirectè & terminativè: amatur enim propter bonitatem participatam; quo posito sic urget. Semper principale specificativum, est id, quod principaliter intenditur, sive directè sive indirectè: sed etiam charitatis erga proximum motivum, quod principaliter intenditur est bonitas increata Dei: est enim participata bonitas increata Dei: est enim participata bonitas, respectiva ad Divinam. Ergo.

RESPONDETUR. Non omni actu amoris proximi, qui movetur bonitate participata respici bonitatem Divinam, cum possint ad illam nostræ intentiones non attendere, quæ participatæ.

QUINTA RATIO est. Idem objectum specificatum directum & reflexum; etiam si ad directum immediatè & directè, ad reflexum autem non nisi mediatè concurrat. Ergo idem dicendum est de amore proximi, ob bonitatem Dei participatam.

RESPONDETUR. Consequens esse verum de amore proximi ob bonitatem participatam, in quantum participata & respectiva est, non autem si fiat actus, vel ex motivo participatæ bonitatis absolute & materialiter spectatæ, vel si fiat merè ob bonitatem supernaturalem.

Argumenta, quod non sit idem motivum

Amoris Dei & proximi.

I. ARGUMENTUM est. Si foret idem objectum amoris Dei & proximi, haberet pro motivo bonitatem increatam; & hoc non: quia ille actus amoris proximi & foret actus amicitiae, & non foret; foret quidem, quia hinc de tali actu quæritur, non foret autem: quia amor amicitiae ex Philosopho, est gratia amici, amor autem ille proximi, est gratia Dei; hinc qui amat amicum propter amicum, sed propter complacentiam sui, non amat amore amicitiae. Quod si dicas amari proximum propter participatam bonitatem, hoc ipso non erit jam idem motivum amoris Dei & proximi: quia Deus non amatur propter participatam Dei bonitatem.

RESPONDETUR. Amorem amicitiae debere esse gratiā amici, hoc est, non propter utilitatem amantis, potest autem esse non propter utilitatem amantis, licet propter participatam Divinam bonitatem ametur; de quo alias.

II. ARGUMENTUM est à Pari.

I. PARITAS est. Potest proximus amari propter perfectionem naturalem, sine ullo ordine ad Deum, tanquam Auctorem naturæ. Ergo etiam potest amari propter perfectionem supernaturalem, sine ullo ordine ad Deum, tanquam Auctorem supernaturalium.

RESPONDERI posset. Tale motivum assumi quidem posse ad amandum proximum, sed ostendi debuisset, quod ille actus adhuc proficisci posset ex habitu charitatis. Diceret enim

quis, quod talis actus proficiscatur ab habitu amicitiae supernaturalis infusæ. Hoc tamen Argumentum probare videtur intentum, essetque factis necesse, & multiplicatio Entium sine necessitate, positio talis habitus.

II. PARITAS. Excellentia & Sanctitas creata, fundat diversum cultum, qui appellatur dulciæ; excellentia autem increata fundat cultum latriæ. Ergo etiam bonitas increata, assumpta pro motivo amandi proximum, pertinebit ad virtutem Theologicam, bonitas autem supernaturalis creata, assumpta pro motivo, fundabit diversam virtutem.

RESPONDETUR. Etiam illos duos cultus spectare ad eandem virtutem Religionis, licet alio specificè actu se exercentis, circa excellentiam creatam & increatam.

III. PARITAS. Assensus principii est diversus ab assensu Conclusionis, idque ideo: quia in Conclusionem est diversi ordinis veritas, & diversi ordinis in principio. Ergo etiam diversus erit amor, quo amatur proximus propter Deum, & diversus propter bonitatem supernaturalem.

RESPONDETUR. Hoc Argumentum etiam contra intentum proponentis probare; probaret enim, etiam si assumatur pro motivo bonitas increata participata, diversum illum fore actum, ab amore bonitatis increatæ. Nam in posteriori casu, bonitas increata, in se, amaretur, non autem a priori. Directè autem dici potest, quod sicut assensus principiorum ab assensu Conclusionis est distinctus specie; ita & amores illos duos: cum hoc solo discrimine, quod illi assensus à duobus distinctis habitibus oriuntur, ab eodem autem habitu illi duo amores: Disparitatisque erit ratio; nam cum habitus Conclusionis & præmissarum accommodet se actibus, à quibus principiat, si illi actus sint distincti specie, etiam habitus erunt distincti specie. Sed habitus supernaturales cum dentur per modum potentiae, non repugnant idem numero esse principium, etiam specie distinctorum actuum. Idque colligi potest ex PP. qui unam non nisi charitatem agnoverunt; quod si non possit intelligi de actibus iisdem numero & specie, saltem intelligi debet de habitu. Et sicut in naturalibus, quamvis electio & intentio sint actus specie distincti, nihilominus potest esse hæc diversitas pendens ab eodem principio, quod est voluntas, ita & in præfenti.

S. III.

Quomodo sumpta Bonitas prima, sit formalis Amoris DEI.

PRÆMITTO I. Dari amorem amicitiae erga Deum etiam naturalem. Est præmissum in parte contra Vasq. qui, cum debuisset amorem amicitiae semper idem motivum habere, negat duplicem habitum charitatis, quorum unus sit naturalis, alius supernaturalis.

RATIO. Tum quia potest demonstrare sibi

Metaph.

Metaphysicus Deum esse summè bonum, quam prælucescentiam, non est cur sequi non possit amor, præcipuè cum à summo bono amando qua tali, nulla habeatur retractiva ratio. Tum quia, si non potest dari amicitia in Deum naturalis, possemus scire nos nō manere in morte, tunc scilicet, cum experimur nos moveri in Deum, propter illius bonitatem. Tum quia, Pius V. & Gregorius XIII. damnant hanc 34. propositionem Bai. distinctio illa duplicis amoris naturalis, videlicet, quo Deus amatur ut Auctor naturæ, & gratiæ, quo Deus amatur ut beatorum, est vana & commentitia, & ad illudendum sacris literis, & plurimis veterum Testimoniis excogitata.

PRÆMITTO II. *Amorem amicitie naturalem & supernaturalem posse habere idem motivum.*

RATIO. Quia vidimus aliàs, actum Naturalem & Supernaturalem motivis non distingui.

PRÆMITTO III. *Amorem amicitie intendere bonum amati, amorem autem concupiscentie intendere bonum amanti.*

Ad solvenda Objectiones contra hæc Præmissa.

NOTO I. Quod huius amoris duplicis non meminerint PP. esse locum non nisi ab Auctoritate Negativa: nec erat necesse Patribus distinguere hos duos amores, quia agebant non nisi in subiecta materia: hoc est, de amore sequente fidem, hic autem est supernaturalis. Ad id etiam potest, meminisse æquivalenter PP. istis distinctionis: quia agunt de amore per gratiam, sicut oportet ad salutem. Denique si huic Auctoritati negativæ, præcisè stari debet, etiam distinctio duplicis amoris, admissa à Papa non teneret.

NOTO II. Quamvis non possit in Deo distinguere duplex amabilitas propter se: non enim apparet unde desumeretur illius multiplicatio; poterit tamen dari duplex amor naturalis & supernaturalis; desumendo illius multiplicationem ex diversis principiis.

NOTO III. Possè elici actum amoris naturalis sine auxilio in entitate supernaturali, quamvis fiat ex gratia cum addito, hoc est, ordinis naturæ de qua aliàs actum. Quæ autem sit oppositio huius amoris naturalis cum peccato, dictum in materia de prenit. An actus sanctificet. *His Præmissis*

ASSERO I. *Quod Caritas amans Deum propter illius bonitatem, non amet illum solum prout est principium supernaturalium; est Assertum Scoti. Gabr. & post illos Koninck disp. 21. num. 10.*

RATIO. Quia amor charitatis, tendit in bonitatem Divinam, per quam Deus ultimò intrinsecè perficitur: formalitate autem principii actuum supernaturalium ultimò non perficitur: quia hæc est revocabilis in ipsam bonitatem per essentiam. Rursus bonitas intrinseca Divina, quæ movetur charitas, debet esse talis, ut si illam

actu Deus non haberet, hoc ipso non esset bonus & amabilis infinite: quantumvis autem actu Deus non exhiberet bona supernaturalia, adhuc esset Deus bonus infinite. Denique non ideo Deus est bonus per essentiam & infinite: quia est principium supernaturalium, sed ideo est principium supernaturalium, quia est bonus infinite.

ASSERO II. *Deum prout est Auctor solum naturalium, non esse objectum formale charitatis.*

RATIO eadem quæ supra. Et insuper, quia motivum charitatis non est formalitas Auctoris supernaturalium, Ergo nec formalitas Auctoris naturalium.

ASSERO III. *Deum, prout est radix utriusque illius perfectionis, vel potius prout est bonitas per essentiam, est objectum formale charitatis.*

RATIO, quia sic concepta bonitas, est bonitas ultima & infinita. Idque videtur docere S. Th. 2.2. q. 23. a. 5. ad. 2. una sola ratio inquit, attenditur principaliter à charitate, scilicet Divina bonitas, quæ est ejus Substantia.

S. IV.

Quomodo sumpta bonitas prima, est motivum amoris proximi.

ASSERO I. *Si quis nomine amoris amicitie, seu amoris gratiæ amati, accipiat bonitatem inclusam in ipso amato, nomine autem amoris concupiscentie accipiat amorem propter aliud, seu ratione ejus, quod non includitur in amato, in ista acceptione non posset Creatura amari propter Deum amore amicitie, sed tantum amore concupiscentie.*

RATIO. Quia & amaretur in ista acceptione amore amicitie, & non amaretur; amaretur quidem ut supponit negans, non amaretur autem: quia bonitas increata, non est inclusa in proximo, quem amamus, cum sit entitativè ipsemet Deus.

ASSERO II. *Quod amor amicitie non stet in hoc, amari propter bonitatem inclusam in amante: licet etiam amari possit amore amicitie propter bonitatem sic inclusam.*

RATIO, posterioris partis, est experientia in multis amoribus amicitie. Ratio prioris partis. Tum quia sufficit ad amorem amicitie, ut sit gratia sui, gratia autem sui potest esse, quamvis non fiat propter bonitatem inclusam in ipso amante, de quo infra. Tum quia, Amans amando propter aliquid extrinsecum, posset in hoc amore, utilitatem & bonum non suum quærere; adeoque non amare gratiæ amanti, sed in gratiam amati: consequenter adhuc amare amore amicitie. Tum quia, potest amor amicitie oriri propter bonitatem distinctam realiter ab amato, quantumvis illum possimus etiam amare propter bona identificata illi realiter, v. g. propter dona illius naturalia quæ habet, & propterea quia est homo, mihi similis, modò uterque amor procedat non in gratiam amanti, sed amati. Ergo etiam in præsentem idem dicendum.

Stabit